

Baráth Zsolt
országgyűlési képviselő

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: K/6672

Érkezett: 2012 ÁPR 05.

Írásbeli kérdés

Lezsák Sándor úrnak,
Az Országgyűlés elnökének feladatait ellátó alelnök
részére

Tisztelt Alelnök Úr!

A Házszabály 91. § (1) bekezdése alapján kérdést kívánok benyújtani a nemzeti erőforrás miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez

„Miért erőlteti és támogatja még mindig a Kormány a többszörösen felülvizsgált, megcáfolt és megbukott „finnugor származáselméletet” a szkíta/hun/magyar folytonossággal szemben, továbbá miért nem helyezi előtérbe a kapcsolattfelvételt a közép-ázsiai török nyelvű rokon népekkel?”

címmel.

A benyújtott kérdésemre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

Mind több és több magyar ember előtt válik nyilvánvalóvá a finnugor származáselmélet hazugsága. Azonban sajnálatos módon a magyar Kormány erre sem reagál érdemben.

Éppen ezért az alábbiakban, összefoglalót ajánlok a figyelmébe a következő témákban: a finnugor származáselmélet elterjedése és meghatározóvá válása, a közép-ázsiai török népekkel való rokonságunk történeti, nyelvi, népzenei, embertani és genetikai bizonyítékai.

A források összeállításában és rendszerezésében nagy segítségemre volt Kristóf Zoltán matematikus-mérnök, Bakay Kornél régész professzor tanítványa.

Tisztelt Miniszter úr!

A akademikus nyelvészek azt hangoztatják, csak a laikusok beszélnek tévesen finnugor származáselmületről a tudományosan bizonyított finnugor nyelvrokonság helyett, ami nem jelent egyúttal etnikai, genetikai rokonságot.

Ennek ellenére mérvadó történészek közelmúltban megjelent művei a magyarok és az obi-ugorok közös őseinek, az ugoroknak az uráli őshazájáról szólnak. Így írnak az MTA volt

elnöke, Glatz Ferenc nevével fémjelzett "A magyarok krónikája" című könyvben, melyet legelőször 1996-ban adtak ki. Ám hasonlóképpen fogalmazznak a Romsics Ignác történész-akadémikus szerkesztésében (2007-ben és 2009-ben megjelent), a "Magyarország története" című könyvben is. Az első kiadásban a magyar őstörténetről szóló fejezetet Bálint Csanád akadémikus írta meg, amelyben az ősmagyaroknak az obi-ugorokkal közös nyugat-szibériai őshazáját hirdeti. A 24 kötetes második kiadásban Fodor István, a Magyar Nemzeti Múzeum volt főigazgatója vezeti be az olvasókat a finnugor őshaza rejtelmébe. A könyvből 46 részes dokumentumfilm sorozat is készült, amely az m1-en került adásba.

Érdeemes arról is szót ejteni, hogyan váltak a magyarok finnugorokká.

Bakay Kornél régész professzor a "Hogyan lettünk finnugorok?" című tanulmányában bemutatja, hogyan cserélték le az Akadémiát elfoglaló német tudósok a finnugor származás elméletére a Magyarországon a 19. század közepéig széles körben elfogadott hun-magyar azonosság eszméjét.

Az uráli népek nyelveit először Philip Johan Strahlenberg svéd kapitány tanulmányozta, aki 1709-ben, a poltavai csatában esett orosz fogságba. „Az összes finnugor nyelvek rokonságát legelőször Strahlenberg állította és bizonyította szöveggyezésekkel.” (Szinyei József: Magyar nyelvhasznítás, Bp., 1909, 16-17.) Majd később a finnugor rokonság elméletét magyargyűlölő német tudósok, J. E. Fischer és A. L. Schlözer fejlesztették tovább. Mivel magyarul nem tudtak, nem a magyar nyelv történetének megismerése volt a céljuk, hanem a magyarság európai hírnevének lejáratása. *"Célzatos és elfogult állításaik kapóra jöttek a Világos utáni önkényuralmi rendszernek, hogy a 'barbár' és 'műveletlen' rokonság felemlegetésével ellensúlyozza a szabadságharc leverése után világszerte megnyilatkozó rokonszenvet a magyarság iránt, valamint, hogy aláaknázza a magyar nemzeti önérzetet, mely évszázadokon át a hun-magyar rokonság hagyományán és az 'Attila örökét' visszaszerző honfoglalás dicső emlékének alapult."* (Láng Gusztáv: Hogyan lehetünk multszázadiak? Életünk 32, 1994, 1079.)

Johann Eberhard Fischer (1697–1771) elsőként készítette el az uráli nyelvek etimológiai szótárát és fedezte föl a magyarok rokonságát az obi-ugorokkal. A. L. Schlözer elvakultan gyűlölte a magyarokat, ezt bizonyítja a következő kijelentése: *"A magyarság pozíciója Európában igen szerény. A magyaroknak nincs helyük Európa fő népei között, tisztázatlan az eredetük és nincs joguk nemhogy Erdélyre, de Magyarországra sem."* (Bakay Kornél: Hogyan lettünk finnugorok, 2010, 74.)

A bécsi udvar az 1848/49-es szabadságharc vérbefojtása után idegenszívú embereket ültetett a magyar tudományos élet fontos pozícióiba. Köztük Schedel (Toldy) Ferencet, a szepesi szász Hunsdorfer (Hunfalvy) Pált, a német Joseph Budenz-et majd később tanítványaikat, akik egyeduralmukat máig megtartották. *"Vitathatatlanra és támadhatatlanná tették ezt az elméletet a marxista történettudósok ... és utódaik, akik ma már odáig jutottak el, hogy kijelenthetik: aki a finnugor rokonság és származáselméletet nem fogadja el vagy kritikával illeti, egyszer és mindenkorra kizárja magát a történettudományból."* (Bakay Kornél: Hogyan lettünk finnugorok, 2010, 78.)

Tisztelt Miniszter úr!

Fontos leszögezni, hogy a korabeli írott források és beszámolók legtöbbje a szkíta-hun származásunkról szól. Példának okáért a középkori magyar krónikák is. Kézai Simon 1270 körül leírta, hogy *"a hunok, vagyis a hungárusok 872-ben másodszor is Pannóniába indultak"*. Kézai ebben a krónikában Attiláról, mint magyar királyról beszélt, akinek családjából Árpád is származott. Hóman Bálint 1925-ben a nyugati és a magyar középkori krónikák összevetésével igazolta, hogy a hun-magyar azonosságnak, az Árpád-nemzetség Attilától való leszármazásának a magyarok ősi történeti hagyománya volt a forrása (Hóman Bálint: A magyar hún-hagyomány és hún-monda, Attraktor, 2010).

A mérvadó történészek azt hirdetik, hogy Attila halála után a hunok eltűntek. Állításukat cáfolja, hogy a 6-7. századi bizánci történétírók - Jordanes, Priscos Rhetor, Procopius, Agathias, Malalas, Menander Protector, Theophylaktos Simocattes és Theophanes folyama-tosan tudósítottak a Fekete-tenger melléki hunokról és a Kaukázusban élő hun szabírokról. Thury József a magyarok eredetéről 1896-ban megjelent tanulmányában logikusan értelmezte a kora középkori források onogurokról, hunugurokról, unnugurokról szóló híradásait és bebizonyította, hogy a fenti népnevek a magyarokat jelölték (Thury József: A magyarok eredete, őshazája és vándorlásai, Századok, 1896).

Procopius a 6. században a heftalitákról (avarokról) közölte, hogy ők fehér hunok, de nem nomádok, mint a többi hunok, hanem letelepültek Perzsia északi határainál. A frank évkönyvek avarokról szóló feljegyzései egybehangzóan arról tanúskodnak, hogy a frankok az avarokat hunoknak tartották. Paulus Diaconus, a longobárdok történétírója is így említette az avarokat: *„a hunok, akiket avaroknak is hívnak”*. Ezért nem beszélnek a középkori krónikáink avarokról, csak hunokról. Bakay Kornél az avarok hungar elnevezéséről a következőket írja: *„a VIII. századi forrásokban feltűnő Ungarus névalak alapján (760: via Ungarorum, 790-es évek, Paulus Diaconus, HL 6,58.: Ungarus névalak szerepel Liutprand langobard király sírfeliratában, Annales Rotomagenses; Annales Gemmeticenses, Annales Uticenses anno 793: regnum Hungrorum /Karolus rex vastat/ jogunk van feltenni, hogy ők magukat már ekkor is hungarnak nevezték.”* (Bakay Kornél: Magyarok lenni: büszke gyönyörűség, 2004, 157.)

Malalas bizánci történétíró jegyezte le a 6. században a Fekete-tenger melléki hunok királyának, Gordasznek és öccsének, Muegerisznek a történetét. A múlt század elején történészeink nagy része az elgörögösített Muagerisz nevet a magyar népnév első említésének vélte. A bizánci források tükrében a vérszerződést a Kárpát-medencei fehér hunok (avarok), a Fekete-tenger melléki hunok (onogurok, hunugurok, vagyis hungárok) és a kaukázusi hunok (szabírok) szövetségeként lehet értelmezni, amelynek végeredménye a magyar honalapítás lett. Többen fölvetették ugyan Árpád népének török nyelvűségét, de Benkő Loránd nyelvész akadémikus szerint *"a magyar-török kétnyelvűségi teória kizárható"* (Benkő Loránd: A honfoglaló magyarság nyelvi viszonyai és ami ezekből következik, Bp., 1997, 163-176.). Julianus barát útja a Volga mellett maradt magyaroknál azt is bizonyítja, hogy az előbb felsorolt hun eredetű népek magyarul beszéltek.

Az ázsiai és európai hunok azonosságát már az akadémiai tudósok is kénytelenek elismerni. Vásáry István turkológus szerint *"az utóbbi évtizedek kutatásai döntő érveket adtak a hun =*

hiungnu azonosítás védőinek. Egy 4. században élt szogd kereskedő ... arról írt levelében, hogy 311-ben a hunok elfoglalták és felégették a kínai fővárost, Lojangot. A szogd levél és a toharisztáni érmék adatai tehát a hiungnu = hun azonosítást nyelvi oldalról vitathatatlanná teszik." (Vásáry István: A régi Belső-Ázsia története, 2003)

Az ázsiai hunok Mao-tun vezetésével Kr.e. 206-ban a szomszéd népeket egyesítve alapították meg birodalmukat Belső-Ázsiában. A Csou-su kínai krónika szerint a türkök és a kirgizek elődei a hunoktól északra fekvő Szo államból származtak, amely az iráni szaka (szkíta) népnév kínai átírása. A szakák országa a folyónevek alapján a Jenyiszej felső folyása mellett, a Szaján hegységtől északra terült el (Harmatta János: A türkök eredetmondája, Magyar Nyelv XCV, 1999, 385-397.). A kínai krónikákból tehát kitűnik, hogy a hunok és a türkök ősei kétezer évvel ezelőtt egymás mellett éltek Belső-Ázsiában. A 6. században élt bizánci történetíró, Menander Protector is megemlítette, hogy a türköket régen szakáknak nevezték. A középkori türkök őseit az ókorban a perzsák szaka, a görögök szkíta néven említették, de később az európai hunokat is ugyanígy nevezték.

Tisztelt Miniszter Úr!

A régészeti források is a hun-magyar folytonosság elméletét igazolják.

Az ázsiai szkíták ősei 3-4 ezer évvel ezelőtt a Turáni-alföldön, az Altáj-hegységben, a Jenyiszej vidékén hagyták maguk után az andronovói kultúrát, amelyet a nagyállattartás, lovas életmód, halmos, gerendavázás, zsugorított testhelyzetben való temetkezés, a bronzöntés ismerete és a tárgyakban az állatábrázolás magas foka jellemzett.

A legújabb régészeti feltárások azt igazolták, hogy a szkíta-szakák őshazája az Altáj-vidéken volt, ahol a Kr.e. 9. századtól egy egészen új anyagi és szellemi kultúrát hoztak létre. *"Ennek a szkíta kultúrának a legfontosabb jellemzői a következők: a kurgános, halmos temetkezési forma, a nagyállattartás elterjedése, a részleges lótemetkezések divatja, a fémmegmunkálás magas színvonala, a vasművesség kifejlődése, különös tekintettel a fegyverekre, a saját állatábrázoló és állatkiélezési jelenetes művészet megteremtése, a szarvas kultusza, a halotti maszkok használata, az europid embertani jelleg meghatározó szerepe, a vérszerződés szokása, a nehézfegyverzetű lovasság meghatározó szerepe (zabla, nyereg, lószerszámzat, páncélzat) és a nagyerejű reflexív feltalálása.*" (Bakay Kornél: Östörténetünk régészeti forrásai III., 2005, 42.)

Egyértelműen megállapítható, hogy a szkíta-hun állatábrázoló művészet közös töről fakadt. A Minuszinszk-medence halomsírjaiban olyan lószerszámvereteket találtak, amelyekhez hasonlókat a 10. századi magyar sírokban is feltártak. Az altáji Pazyrik kurgánjaiban *"az áldozati lovakat a sírban, éppen úgy, mint 1400 év múlva a magyar sírokban is, egy hegyes csákánnyal verték homlokukon, a koponyán ott tátongtak a lyukak.*" (Bakay Kornél: Östörténetünk régészeti forrásai I. 2004, 61.) A 10. századi magyar kultúra szkíta gyökereire utal a részleges lótemetkezés, a vérszerződés, a szarvaskultusz, a lovasíjász harcmódor és a halotti maszkok használata.

Tisztelt Miniszter Úr!

A finnugor elméletet kiötlők és a mai korban élő tudósok nagy része is figyelmen kívül hagyta a törökkel rokon szavaink tanúságait.

A vogulokkal és az osztjákokkal való nyelvrokonságunknak csupán annyi alapja van, hogy az obi-ugorok több ezer éve átvették a lótarásra vonatkozó szavainkat: ló, mén, nyereg, fék, kengyel és ostor. A finnugrista Zsirai Miklós 1937-ben erről a következőket írta: *"míg a finnugor nyelveknek nincs közös szavuk a lóra, tehát a finnugor ősnép nem ismerte a lovat, addig az ugor nyelvekben a lótenyésztés és a lóval bánás legfontosabb szakkifejezéseit találjuk már együtt: ló vogul lu, luw, osztják lau stb.; másodfű-ló, harmadfű ló vogul kit pum luw; nyereg vogul nagra, osztják noyer, fék osztják pek."*

Zsirai is bevallotta, hogy az obi-ugorok sohasem tenyésztettek lovat: *".. a legrégebbi leírások szerint a vogulok-osztjások a történeti korban sohasem foglalkoztak lótenyésztéssel, hanem kutyát, majd rénszarvast fogtak szánjaik elé."*

"... Munkácsi szavait idézve: 'Lovas hadakozót a följegyzett vogul-osztják hősköltészet nem ismer; mert ha szerepel is a ló néhány nagy tekintélyű istenség képzetében, ez ott csak imádott szent állat s csodás erejű paripa a nélkül, hogy harci alkalmazása volna.'" (Zsirai Miklós: Finnugor rokonságunk, Trezor Kiadó, Bp., 1994, 150-151.)

A fenti idézetekből is kitűnik, hogy a fejlett lovas kultúrával rendelkező ősmagyarok nem éltek egy őshazában az obi-ugorok őseivel, mert ők a lótenyésztést sohasem tanulták meg.

Az akadémista nyelvészek lépten-nyomon hangoztatják, hogy a 19. század végén az ugor-török háborúnak nevezett vitában a Budenz vezette finnugristák győztek. Angela Marcantonio kimutatta, hogy *"Budenz összehasonlító szógyűjteménye (vagyis magyar-ugor megfelelései) nagyon gyenge minőségű, és szótársításai gyakran ugyanolyan önkényes jelentésbeli kiterjesztéstől szenvednek, mint amilyenben Vámbéry is bűnös volt."* (Angela Marcantonio: Az uráli nyelvcsalád, 2006, 77.) Azt még a finnugrista nyelvészek is kénytelenek voltak elfogadni, hogy *"...az állattenyésztésre és földművelésre vonatkozó régi kifejezéseink szinte kivétel nélkül török eredetűek: bika, ökör, tulok, ünő, borjú, kos, disznó, ártány, gyeplő, kantár, ... árpa, búza, eke, sarló, ocsú, kender, stb."* (Gombocz Zoltán: Életföldrajz és a magyar őshaza, 1973, 314.).

Nemrég Róna-Tas András nyelvész akadémikus is elismerte, hogy: *"a magyar nyelv őrzi a nyugati ótörök nyelv legrégebb emlékeit. Közel 500 török jövevényszavunk (ebből 384 biztosan nyugati ótörök) átvétele hosszabb ideig tartott, mint eddig feltételezték."* (Róna-Tas András: Az Uráltól a Kárpát-medencéig, História, 2011/8, 2-6.)

A hivatalos historikusok a "szóátvételeket" úgy magyarázzák, hogy a bolgár-török néptől tanultuk el a földművelést és az állattenyésztést a Kr.e. 5. századtól. Józan ésszel elképzelhetetlen, hogy a lovas népként ismert magyarság, amely lovasíjász harcmodorával a 10. század első felében katonailag egész Európát uralta, csak 1500 éve ismerkedett volna meg az állattartással. A törökkel rokon szavaink magyarázatára sokkal realisabb az a feltevés, hogy több ezer évvel ezelőtt Közép-Ázsiában a magyar és török nyelvek egy közös nyelvből alakultak ki. *"A közös eredetű rokon szavaknak a forrását majd abban az ősnépességben kell keresni, amelynek döntő szerepe volt a magyar és török népek kialakulásában."* (Sára Péter: A magyar nyelv titokzatos forrásánál, Bp., 1996, 24.).

Tisztelt Miniszter Úr!

Nem utolsó sorban a magyar népdalok és az egyes keleti népek dalainak hasonlóságáról sem vesznek tudomást.

A magyar népdalok feltűnő hasonlóságot mutatnak a török népek dalaival. Csajághy György zenekutató erről a következőket írja: *"A sárga ujugur (jugar) népdalok egy részét feldolgozva, a kvintváltó és egyéb pentaton jellegű magyar népdalokhoz megdöbbentően hasonló dallamokat találtam. Nem kizárt, hogy ez a jelenség arra utal, hogy néhány esetben bizonyos különböző magyar típusú magyar népdalok őállapotára, vagy gyökerére lehet rátalálni a belső-ázsiai yugur (jugar) népdalok körében.*

A türk (török) népek és a magyarság zenéjének összefüggéseire már Bartók is felfigyelt, és a század elején felkutatta az oszmán terület anatóliai határvidékén élő yürük (turkomán-oguz) néptörzsnek a magyarral rokon dallamvilágát. A yürüköknél gyűjtött kb. 90 dallam kapcsán kimutatta, hogy azoknak nagyjából 40%-a kapcsolatba hozható a magyar népzene régi dallamaival, s kb. 20 melódia igen közeli összefüggést mutat." (Csajághy György: A magyar őstörténet egyes zenei emlékeiről, Bp., 2001, 15-17.)

Szabolcsi Bence, aki a tudomány tisztaságáért emelt szót az Akadémia finnugristáival szemben 1954-ben számos kínai gyűjteményt végigtanulmányozva így fogalmazott: *"A régi magyarság vagy valamelyik összetevője hozhatta magával a mi énekkultúránkat Belső-Ázsiából. A stílus kohóját ott kereshetjük valahol a Szaján vidékén és az ordoszi sztyeppék és a Kínai Nagy Fal vonulata között... a magyarság döntő népeleme belső-ázsiai jellegű".*

Du Yaxiong kínai zenekutató a ma Kína területéhez tartozó ujugur- és jugarok lakta területen végezte zenei kutatásait 1982-ben, melyeket a következőkben összegezte: *„A jugarok és magyarok népdalai között sok a közös vonás. Nemcsak pentaton, hanem ereszkedő dallamú, hangsúlytalanul végződő, kvintváltós mindkettő. A jugarok őrzik régi dallamaikat; ezek összecsengenek a Bartók és Kodály által gyűjtött ősi magyar zenével... a hunutód jugarok dallamvilága és a magyar zene ősrétege közös töről fakad.”* (Kiszely István: A magyar nép őstörténete, 2001, 123.)

A sárga jugurok az ujugurok közül váltak ki a 9. században, és most Kína Gansu nevű tartományában élnek. Az ujugurok őseit a kínai krónikák tingling és tielő néven említik és a Kr.e. 2. században a Bajkál-tó déli részén éltek (Vásáry István: A régi Belső-Ázsia története, 2003). Szema Csien krónikája megemlíti, hogy Mao-tun hun uralkodó őket is a birodalmához csatolta. A hunok ekkor a Sárga-folyó (Huang-ho) nagy kanyarulatánál, az Ordosz-pusztában éltek, vagyis a két nép már 2200 évvel ezelőtt elkülönült egymástól. Az ujugurok őseit a türk kagánok orchoni sírfeliratain tokuz-oguz néven említik. Az ujugurok (köztük a jugurok) és a hunok közös ősoktól származhatnak. Ezt megerősíti, hogy az egyik kora középkori kínai krónika, a Wei-shu a sárga jugurokról megjegyzi, hogy a hunoknak unokatestvérei. A hunok és türkök ősei a Turáni-alföldön és az Altáj vidékén együtt élhettek 3-4 ezer évvel ezelőtt. Ebből az időből származhatnak a közös gyökerű magyar, yürük és jugur népdalok.

Kodály Zoltán pedig így ír a népdalok ősiségéről:

„Az őstörténet megvilágította a magyarság kialakulásának útját. Végigmehetünk ezen az úton: sem a magyarságnak, sem semmiféle népnek, amellyel a magyarság az V-XV. században érintkezett, nem maradt fenn egyetlen hangnyi egykorú írott zenei emléke. A magyar zene kialakulásának útja sem lehetett más, mint a nyelv, a nép. Amerre járt, amint nőtt a nép, zenéje velejárt, ami hatott a nyelvre, hatott a zenéjére is... Egyedül a finn nép rendelkezik

gazdag zenei gyűjteményekkel, zenéje azonban annyira távol áll a magyartól, hogy eddig lényeges egyezéseket kimutatni nem sikerült... A magyar népzene minden jelenségét, aminek sem az európai, sem a körülálló népek zenéjével kapcsolata nincs, keleti eredetűnek kell tartanunk... letörölhette az idő a magyarság arcáról a keleti vonásokat, lelke mélyén, ahol a zene forrása fakad, ott él még egy darab őskelet... A magyarság ma legszélső idehajló ága a nagy ázsiai zenekultúra évezredes fájának, mely Kínától Közép-Ázsián át a Fekete-tengerig lakó különböző népek lelkében gyökerezik."

A magyar népzene gyűjtésével egyidőben a finnek is kezdik népdalaikat gyűjteni. Ilmari Krohn 1893-1933 között adja ki a finn népdalok gyűjteményét, amelyben megállapítja, hogy *"a magyar és finn népzene közt párhuzam nem vonható, mert a finn zene diatonikus, s régi dallamaik közt is csak pentachordot találni"*. Yrjö Wichmann finn néprajzkutató és felesége 1906-ban hegyi cseremiszi dalokat gyűjt, Robert Lach osztrák kutató a cseremiszi, a mordvin, a csuvas és a tatár dallamokat dolgozza fel, V.M. Vasziljev pedig 311 cseremiszi népdalt ad ki. Ez volt az a kor, amikor kutatóinkra ráerőltették a finnugrizmus tanát, így népzene-kutatóink is e népeknél keresgéltek a magyar zene eredetét - eredmény nélkül. Zenekutatóink ebben a korban vergődtek a rájuk erőltetett "kötelező ideológia" és a megismert valóság között, ezért többnyire nem foglaltak állást a magyar népzene eredetéről.

Kiszely István könyvéből pedig a következőket emelném ki: A kínai zenének a türk-jugar hasonlóság mellett megvan a párhuzama a magyar ereszkedő kvintváltó dallamokkal. A régebben finnugor nézeteket valló *Vikár László* 1955-ös kínai útja után a következőket írta: *"A kínaiaknál sok olyan dallamot találtunk, amelynek a magyar dallamokkal való rokonsága kétségtelen"*. *Vavrinecz Béla* szerint *"Kodály halálával e szépen haladó zenekutatás megtorpant. A mai kutatók megelégednek a hamis finnugor rokonság emlegetésével"*.

Tisztelt Miniszter Úr!

Nem szabad figyelmen kívül hagyni az antropológusok megállapításait sem.

Az obi-ugorok mongoloid és paleoszibírid embertani alkata merőben különbözik a magyarokétól. Az embertan kutatói a magyarság jellemzőiről és rokonságáról a következőket állapították meg. Bartucz Lajos szerint a turanid típus *"a mai magyarság legnagyobb gyakoriságú, legelterjedtebb s legjellegzetesebb rasszeleme, amely a Tisza középső folyása körül s Dunántúl egyes vidékein, mint Zalában, Somogyban, a Balaton környékén, Csallóközben, Győr megyében a 35-40%-ot is eléri"* (Bartucz Lajos: A magyar ember, A magyarság antropológiája, Bp., 1938, 419.). A magyarság másik gyakori embertani típusa a pamíri vagy közép-ázsiai, amelynek előfordulása *"a dunántúli Zalacsében 25%-os, Óriszentpéteren 24%-os, a palócföldi Mátraderecskén 20%-os, a tiszántúli Szamosszezen 31%-os."* (Kiszely István: A magyar ember, 2004, 81.).

A közép-ázsiai török népekre ugyanúgy a turanid és a pamíri típus jellemző, mint a magyarokra. Lipták Pál szerint a turanid Közép-Ázsiában a bronzkor óta őshonos, az európai jellegű andronovói típus és mongoloidok összeolvadásából keletkezett. Henkey Gyula szerint a turanid típusnál az andronovói volt az alapréteg és a mongoloid a másodlagos (Henkey Gyula: Felvidéki magyarok népességtörténete és etnikai embertani képe, Kapu füzetek 7., 1998, 17.).

Kiszely István megállapítja, hogy a turanid típus *"Belső-Ázsiában, Kelet-Turkesztánban, a kirgiz sztyeppen a legjellegzetesebb típus, mongoloid elemekkel való keveredésük Közép-Ázsia lakóira jellemző. 'Tiszta' formában Belső-Ázsián kívül a Turáni-alföldön, a Kizil-kumban, a Kazak-hátságán egészen az Altájig és a Pamírig élő népeknél található. A pamíri vagy közép-ázsiai típus hazája a Pamír vidéke, a Tien-san, az Altáj, az Amu- és Szír-darja területe és leggyakoribb a tadzsikok, az üzbégek és a karakalpakok között."* (Kiszely István: A magyar ember, 2004, 69, 81.).

Tisztelt Miniszter úr!

Végül ajánlom figyelmébe a genetikai vizsgálatok eredményeit.

Finn-magyar kormányközi együttműködés keretében 1994 és 1997 között magyar etnikumok és finnugor populációk genetikai vizsgálatait végezték el Béres Judit genetikus vezetésével. A genetikusok a klasszikus genetikai markerek, a mitokondriális DNS (mtDNS) és az Y-kromoszóma összehasonlító vizsgálatok eredményei alapján megállapították, hogy nem vagyunk genetikai rokonságban a finnekkel és az uráli finnugor népekkel. A genetikai különbözőség egyik bizonyítéka, hogy az apai öröklődésű Y-kromoszóma ún. uráli markere (másképpen Tat) 8-63% közötti gyakorisággal van jelen a finnugor populációkban, bennünk, magyarokban viszont csak elvétve található meg (Béres Judit: A magyarországi népesség genetikai rokonsága, In: A genom, Bp., 2003, 171-185.).

A Science folyóiratban Ornella Semino olasz genetikus és társai számoltak be arról a vizsgálatról, amely során 1007 európai férfi Y-kromoszóma markereit tanulmányozták. A magyar mintában 60%-ban az Eu19 haplotípust (az újabb jelöléssel R1a1) találták a legnagyobb gyakoriságúnak (Semino, O. et al: The genetic legacy of Paleolithic Homo sapiens sapiens in extant Europeans: a Y chromosome perspective, Science, 2000, 1155–1159.)

Az R1a1 Y-kromoszóma haplotípus a magyarok, a kirgizek, a tadzsikok, az üzbégek és az ujugorok leggyakrabban előforduló típusa (Wells, S. et al.: The Eurasian heartland: a continental perspective on Y-chromosome diversity, PNAS, 2001, 10244–10249.).

2009-ben francia genetikusok vizsgálták az andronovói és a szkíta kultúrához tartozó több ezer éves csontvázakat. A Jenyiszej völgyében, a Krasznojarszk-régióban feltárt kurgánok férfi csontvázainak genetikai vizsgálata során 90%-ban az R1a1 haplotípust mutatták ki (Keyser, C. et al.: Ancient DNA provides new insights into the history of south Siberian Kurgan people, Human Genetics, 2009, 395-410.).

Közép-Ázsia ókori és mai török nyelvű népessége, valamint a magyarok között az R1a1 haplotípus azonossága révén egyértelmű genetikai kapcsolat ismerhető fel. Az antropológusoknak az európai és mongoloid embertani típusok keveredésére, illetve rokonságunkra vonatkozó állításait nemcsak az archeogenetikai kutatás Y-kromoszóma, hanem a mtDNS vizsgálatok eredményei is alátámasztják.

Közép-Ázsia mai népességének mtDNS vizsgálata is az ókori szkíta népek és a mai török nyelvű népcsoportok genetikai hasonlóságát mutatják, csupán az ázsiai típusok aránya a mongol hódítás következtében megnövekedett az ókorhoz képest. Ez a hasonlóság is alátámasztja, hogy a közép-ázsiai szkíták leszármazottai az ugyanitt élő török nyelvű népek.

"Az archeogenetikai vizsgálatok eredményei azt mutatják, hogy a 10. században Hartán eltemetett magyarok és az ókori altáji szkíták között genetikai rokonság áll fenn, amelyet a két populáció közti genetikai távolság értéke bizonyít" (Kristóf Zoltán: Rokonaink az ázsiai szkíták, Kapu, 2012/1, 35-38.).

Tisztelt Miniszter Úr!

Mindezek tükrében a kérdéseim a következők:

A fent leírt adatokat, tényeket és kutatási eredményeket figyelmen kívül lehet-e hagyni?

Miért nem ad kellő anyagi és erkölcsi támogatást a Kormány a szkíta-hun-magyar folytonosság ill. származáselmélet kutatóinak?

Miért nem határolódik el a Kormány a finnugor elméletet –nem egyszer magyarellenes kijelentéseket tevő - valló kutatóktól, közéleti személyiségektől?

Miért használják a közéletben és a kutatási életben egyaránt a finnugor kontra hun-magyar származás elméletekben a kettős mércét az előbbi javára?

Miért kiemelten fontos a finnugrista elmélet hangoztatása a Magyar Állam Tudományos Akadémiájának?

Miért nincsen ebbe beleszólása a Magyar Államnak, a Kormánynak?

A Kormány miért nem helyezi előtérbe a kapcsolatfelvételt a közép-ázsiai török nyelvű rokon népekkel?

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2012. április 4.

Baráth Zsolt
országgyűlési képviselő